



ת"פ 69696/01/19 - מדינת ישראל נגד זוהר ירושלמי, שגיב כהן, טקלה מלקו (עניינו הועבר לבהמ"ש, הקהילתי)

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 69696-01-19 מדינת ישראל נ' ירושלמי (עצור

בפיקוח) ואח'

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. זוהר ירושלמי (נידון)

2. שגיב כהן

3. טקלה מלקו (עניינו הועבר לבהמ"ש

הקהילתי)

הנאשמים

גזר דין
(נאשם 2)

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום המייחס לו עבירה של **התפרצות למגורים/תפילה לבצע עבירה**, עבירה לפי סעיפים 406(ב) + 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); עבירה של **גניבה** - עבירה לפי סעיפים 384 + 29(א) לחוק העונשין וכן עבירה של **קשירת קשר לעשות פשע** - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

2. לפי עובדות כתב האישום, במועדים הרלוונטיים התגורר המתלונן, יליד שנת 1939, בגפו בדירתו שבפני נשר. בין התאריכים 16.1.19 - 20.1.19, קשרו הנאשמים 2 ו-3, קשר לביצוע פשע, וזאת במטרה לפרוץ לדירתו של המתלונן. במסגרת התכנון המוקדם, תיאמו שני הנאשמים את חלקו של כל אחד מהם בביצוע העבירה, כשהם מסתייעים ברכב לצורך זה. בהמשך למתואר, בתאריך 16.1.19, ועל מנת לקדם את ביצוע העבירה ותוך ניסיון התחזקות אחר המתלונן, התקשר הנאשם 2 לטלפון הקווי של המתלונן וניתק את השיחה משענה המתלונן. בתאריך 17.1.19 הגיעו הנאשמים 2 ו-3 לבניין בו מצויה דירת המתלונן וזאת לצורך סיור מקדים במקום המיועד.

בתאריך 20.1.19, בשעות הבוקר, ולאחר תיאום טלפוני, הגיעו הנאשמים למקום ברכב שהיה נהוג בידי הנאשם 1. הנאשמים 2 ו-3 פתחו את דלת הכניסה הראשית לבניין ונכנסו פנימה. בהמשך, פרצו השניים את הדירה באמצעות מפתח מותאם שהיה ברשותם ונכנסו לדירה תוך שהם מחטטים בה וזורעים בה הרס רב. בנסיבות אלה גנבו הנאשמים



רכוש מהדירה, בכך שנטלו כסף מזומן בסך 1,000 ₪ ושעון יד השייך למתלונן. לאחר מכן יצאו הנאשמים מהדירה, נכנסו לרכב בו המתין להם הנאשם 1 והחלו בנסיעה, עד שנעצרו על ידי המשטרה, כשהרכוש הגנוב והמפתח המותאם ברשותם.

3. להשלמת התמונה, אציין כי הנאשם 1 הורשע במסגרת הסדר טיעון סגור ודינו נגזר ביום 14.8.19 לעונש מאסר בן 12 חודשים ושבוע. עניינו של הנאשם 3 הועבר לטיפולו של בית המשפט הקהילתי בחיפה בהסכמת הצדדים ובהמלצת שירות המבחן.

הנאשם 2 יכונה מעתה - הנאשם.

תסקירי שירות המבחן

4. בעניינו של הנאשם נערכו שלושה תסקירים. מהתסקירים עולה כי הנאשם כבן 33, גרוש ואב לילדה כבת 4. הנאשם סיים 11 שנות לימוד ושירות צבאי חלקי. עובר למעצרו היה הנאשם מובטל כשנה וחצי. בתסקירים פורטו בהרחבה נסיבות חייו המורכבות ומטעמים של צנעת הפרט לא אפרטן. בתסקירים צוין, כי הנאשם היה בפיקוח שירות המבחן במסגרת פיקוח מעצרים ולאחר שהוקלו תנאי השחרור ואושר לו לצאת לעבוד, התקשה להגיע לקבוצה באופן סדיר ולאחר מספר היעדרויות הוצא מהקבוצה. לצורך קבלת תסקיר סופי נעתרתי לבקשת שירות המבחן ודחיתי את המשך הדיון למספר חודשים, אך התברר כי בתקופה זו לא עלה בידי שירות המבחן לשלב את הנאשם בקבוצה טיפולית. עם זאת, בחודש 01/20 נערך לנאשם ראיון היכרות לצורך שילובו בקבוצת הכנה לטיפול. במהלך הראיון שיתף הנאשם בדפוסי התמכרותו להימורים ושוב נדרשה תקופת דחיה לצורך בחינת השתלבותו בהליך טיפולי. בתסקיר הסופי צוין כי הנאשם שולב בטיפול במסגרת היחידה להתמכרויות החל מחודש 01/20 וכי הוא מגיע באופן סדיר ומשתף פעולה כנדרש. לעמדת שירות המבחן, המשך שיתוף פעולה וסיום הטיפול כנדרש יתרמו לתפקודו העתידי של הנאשם וכן יפחיתו מרמת הסיכון להישנות ביצוע עבירות דומות בעתיד.

5. לאור כך, ונוכח חשיבות המשך הטיפול וחיזוק יכולתו של הנאשם להתמודדות עתידית, המליץ שירות המבחן להטיל עליו צו מבחן למשך 18 חודשים במהלכם ימשיך בטיפול. כמו כן הומלץ להטיל עליו צו של"צ בהיקף של 350 שעות וכן עונש מאסר מותנה.

טיעוני הצדדים והראיות לעונש

6. ב"כ המאשימה הפנה לחומרת המעשים ולערכים המוגנים שנפגעו. נטען כי מדובר בנאשם בעל עבר פלילי, הכולל שש הרשעות קודמות בעבירות רכוש ואלימות ובעבר אף ריצה עונשי מאסר מאחורי סורג וברית. ביחס למתחם הענישה נטען כי הוא נע בין 18 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר בפועל. ב"כ המאשימה טען כי בעניינו של הנאשם אין מקום לסטות ממתחם העונש משיקולים של שיקום וביקש שלא לקבל את המלצת שירות המבחן. נטען כי לא זו בלבד שהנאשם לא השתקם, אלא שאין סיכוי של ממש לשקמו. לאור כך עתרה המאשימה להטיל עליו עונש בן 20 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים הכוללים מאסר על תנאי וקנס כספי. כן התבקש בית המשפט להורות על חילוט



מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם.

7. במהלך הטיעון לעונש הפניתי למאשימה שאלה, האם העיקרון בדבר השוויון בענישה בין נאשמים אינו מגביל את עמדתה העונשית כלפי נאשם 2 וזאת לאור הסכמתה להפניית הנאשם 3 לבית המשפט הקהילתי (הסכמה בה גלומה התחייבות שלא לעתור לעונש מאסר בכליאה במקרה של סיום מוצלח של ההליך השיקומי). המאשימה השיבה בכתב וטענה כי הליך השיקום בבית המשפט הקהילתי ארוך ומורכב ואינו דומה להליך שעבר הנאשם כאן.

8. הסניגור טען כי יש לתן את הדעת לעובדה שמדובר באירוע שבוצע על ידי שלושה נאשמים יחדיו ולא ניתן להטיל את מלוא האחריות לפתחו של הנאשם. עוד נטען כי בפועל לא גרמו מעשיהם של הנאשמים לנזק, משנעצרו הם מיד לאחר ביצוע העבירות והרכוש הושב למתלונן. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם ביקש הסניגור לסטות ממתחם הענישה ולבכר את שיקולי השיקום. הסניגור תמך בקשתו בהמלצת שירות המבחן וטען כי הנאשם השתלב היטב בטיפול שהוצע לו, נטל אחריות למעשיו והוא מצוי כיום במקום אחר בחייו וזאת חרף עברו ואורחותיו טרם הליך זה. בנוסף, הפנה הסניגור למצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה ולתקופת מעצרו הממושך באיזוק.

9. כן טען הסניגור כי בעצם ההסכמה להפנות את עניינו של נאשם 3 לבית המשפט הקהילתי התחייבה המאשימה שלא לעתור לעונש מאסר בכליאה במידה ויסיים את ההליך. הסניגור טוען כי אף בשים לב להבדלים שבין שני הנאשמים, עתירת המאשימה להטיל על הנאשם מאסר למשך 20 חודשים חוטאת בצורה קיצונית לעקרון אחידות הענישה.

10. לאור כך, ביקש הסניגור לאמץ את המלצות שירות המבחן. בעניין זה נטען כי ראוי שלא לגזור על הנאשם עונש בעבודות שירות ולהסתפק בשל"צ וזאת הן בשל מצבו הכלכלי הקשה והן בשל כך שהדבר יקשה עליו להשתתף בהליך השיקומי. ביחס לבקשת חילוט מכשיר הטלפון, התנגד הסניגור וציין כי המכשיר הושב לנאשם כפוף להפקדת סך של 500 ₪ וכי המכשיר אינו מצוי עוד ברשותו.

11. הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה על מעשיו וציין כי הוא מודע היום למגבלותיו ולקשייו והוא חש נתרם מההליך השיקומי בו הוא מצוי. בנוסף, הביע הנאשם הכרת תודה על ההזדמנות שניתנה לו להשתלב בהליך שכזה. הנאשם הביע רצון להשתקם ולגדל את בתו.

דין והכרעה

12. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. טרם דיון יש לקבוע האם לפנינו אירוע אחד או שמא מספר אירועים. בנסיבות עניינו מדובר באירוע אחד הכולל את כל העבירות בהן הורשע הנאשם והצדדים לא טענו אחרת (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). משכך, יש לקבוע מתחם עונש אחד. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על פי סעיף 40ט' לחוק העונשין. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או

עמוד 3



לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע.

13. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות:** פריצה לדירת מגורים פוגעת בקניינם של הבעלים. כמו כן גורמת היא לפגיעה קשה בשלוות רוחו, בפרטיותו ובזכותו של בעל הדירה לחוש בטוח בביתו - מבצרו. יפים בהקשר זה הדברים שבע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (31.12.2008):

"פריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת נפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ'עבירות רכוש', נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: 'ביתו של האדם' - מבצרו'. ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם"

14. **נסיבות ביצוע העבירה:** מעובדות כתב האישום עולה כי המעשים בהם הורשע הנאשם הם פרי מסכת עבריינית שתוכננה היטב, תוך חלוקת תפקידים בין המעורבים, ביצוע סיורים מקדימים להכרת השטח, ניסיון להתחקות אחר הרגליו של המתלונן, השגת מפתח מותאם והכנת רכב מילוט. באשר לחלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה, אין בעובדות כתב האישום אינדיקציה כי הוא שעמד בראש התכנית העבריינית, אולם עולה כי הנאשם נטל חלק פעיל באירועים וניכר כי הוא מבצע דומיננטי ומשמעותי. מבחינת הנזק שצפוי היה להיגרם, נראה מעובדות האישום כי הנאשמים פעלו על מנת להגיע כאשר בעל הדירה אינו מצוי בה. התנהגות זו מלמדת על תכנון מוקדם (ושמא אף מידע מוקדם על תכולת הדירה) ובצד זאת גם על כך שהסיכוי למפגש עם בעל הדירה נמוך. מבחינת הנזק שנגרם בפועל, הרי שהרכוש אותו נטלו הנאשמים נתפס על ידי המשטרה ואולם מעובדות כתב האישום עולה כי לדירתו של המתלונן נגרם הרס רב. ביחס לגילו של המתלונן, אזי עובדה זו צוינה בכתב האישום ואולם לא צוין כי הייתה ידועה לנאשמים כך שאינני סבור שיש לראותה כנסיבה מחמירה.

15. **מדיניות הענישה** הנוהגת בעבירות של פריצה לדירה מחמירה ובית המשפט העליון קבע לא אחת כי יש לנקוט יד קשה כלפי המבצעים עבירות אלו (רע"פ 689/20 **גבאי נ' מדינת ישראל** (28.1.2020)), שכן עבירות אלו הפכו "למכת מדינה, למקור דאגה וטרור לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם" (רע"פ 1708/08 **לוי נ' מדינת ישראל** (21.2.2008)). לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 10551/09 **יורובסקי נ' מדינת ישראל** (7.1.2010), בו הוטלו על הנאשם 15 חודשי מאסר בגין פריצה לדירה, תוך הפעלת מאסר מותנה; רע"פ 689/20 **גבאי נ' מדינת ישראל** (28.1.2020), בו הוטלו על נאשם 12 חודשי מאסר בפועל בגין פריצה לדירה שבוצעה בדרך של שבירת סורגי חלון, כניסה לדירה וגניבה של תכשיטים בשווי 6,000 ₪. בית המשפט העליון ציין כי העונש אינו מחמיר יתר על המידה ודחה את בקשתו למתן רשות ערעור; עפ"ג 8332-08-10 **אבו סיאם נ' מדינת ישראל** (7.10.2010), בו נגזרו על הנאשם בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 18 חודשי מאסר; ע"פ 43816-01-11 **חליאלה נ' מדינת ישראל** (4.3.2011), בו נגזרו על נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 15 חודשי מאסר; ת"פ 12697-11-15 **מדינת ישראל נ' מורוזוב** (8.7.2018), בו נגזרו על הנאשם בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 11 חודשי מאסר בפועל; רע"פ 8637/14 **עבאסי נ' מדינת ישראל**



(13.01.2015), בו הורשע נאשם בשני אירועים של התפרצויות לדירות וגניבות. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין 10 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר וגזר על הנאשם עונש של 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בערעור הוקל עונשו של הנאשם ל-12 חודשי מאסר, ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחתה; רע"פ 916/17 **בוסקילה נ' מדינת ישראל** (18.4.2017), בו הורשע נאשם בעל עבר פלילי מכביד בעבירה של התפרצות למקום מגורים וגניבה ונגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל והופעל מאסר על תנאי של 10 חודשים במצטבר. ערעורו של הנאשם לבית המשפט המחוזי וכן בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו; ת"פ 39297-02-18 **מדינת ישראל נ' ערגי** (27.6.2018), בו נגזרו על נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות לדירת מגורים, גניבה, החזקת כלי פריצה והחזקת סם שלא לצריכה עצמית 16 חודשי מאסר בפועל וכן הופעלו מאסרים מותנים.

16. מנגד, קיימים גם מקרים בהם הוטלו עונשים שלא כללו מאסרים בפועל, אלא לריצוי בעבודות שירות, בעיקר בשל שיקולים הקשורים לנסיבות אישיות. ראה: עפ"ג 44274-01-12 **גליקסמן נ' מדינת ישראל** (21.2.2013); ע"פ 23525-01-13 **מדינת ישראל נ' קעדאן** (13.6.2013); ע"פ 48422-02-13 **ניסנוב נ' מדינת ישראל** (11.7.2013); ת"פ 27447-06-12 **מדינת ישראל נ' מסלטי** (13.6.2013); ת"פ 39168-07-17 **מדינת ישראל נ' כהן** (20.6.2018);

17. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא התיק העיקרי, נע בין 8 חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

18. אקדים מסקנה לדיון ואציין כי לאחר עיון בתסקיר שירות המבחן ובחינת טיעוני הצדדים, סברתי כי בשל סיכויי שיקום הנאשם, אין להטיל עליו עונש מאסר בכליאה ואולם אינני סבור שיש לקבל את המלצת שירות המבחן במלואה, אשר אינה מביאה לידי ביטוי מלא את מלוא חומרת המעשה. האיזון הראוי ימצא בהטלת צו מבחן בשילוב מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות בגבולו התחתון של המתחם. משכך, סיכויי שיקומו של הנאשם יבואו לידי ביטוי בעיקר באופן בו יישא בעונש שיוטל עליו. אנמק להלן מסקנתי.

19. סעיף 40ד(א) לחוק העונשין קובע כי בית-המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולא אם מצא כי "הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". מדובר בסמכות שבשיקול דעת, ובית-המשפט אינו מחויב לסטות ממתחם הענישה אף כאשר מדובר בנאשם שעבר שיקום (ע"פ 3102/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (17.11.2014)).

20. בענייננו, דומה שאין מחלוקת כי הנאשם טרם השתקם, כמשמעות הביטוי בסעיף 40ד' הנ"ל. השאלה היא אם הוכחו סיכויי שיקום ממשיים שיש בהם להצדיק ענישה שיקומית כמבוקש על ידי ההגנה. בעניין זה ציין בית המשפט העליון כי יש להביא בחשבון בין היתר את "... השיקולים המרכזיים הבאים: המוטיבציה שהפגין האדם שהורשע להשתקם; הליך של גמילה מהתמכרות שהוא עובר; השתלבות מוצלחת בהליכים טיפוליים שונים; אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה; הבעת חרטה כנה על המעשים והפגנת אמפתיה כלפי נפגעי העבירה... חשוב להבהיר: אין מדובר ברשימה ממצה של שיקולים, והתקיימותו של שיקול זה או אחר אינה מצדיקה בהכרח חריגה



ממתחם העונש משיקולי שיקום...". (ע"פ 6637/17 קרנדל נ' מדינת ישראל (18.4.2018))

21. שירות המבחן ציין כי הנאשם שולב ביחידה לטיפול בהתמכרויות וטרם משבר הקורונה הוא הקפיד להגיע למפגשים, שיתף בפתיחות בקשייו והרושם שהתקבל היה שהוא מעוניין להתבונן באופן מעמיק בבחירותיו עד כה בחייו ובמצבו. צוין כי אף בתקופת ההגבלות בשל מצב הקורונה הקפיד הנאשם לעמוד בקשר טלפוני עם היחידה. שירות המבחן התרשם כי המשך הקשר עם היחידה עשוי לסייע לו להמשיך בתהליך ויביא להפחתה ברמת המסוכנות הטמונה בו. אכן, אין מדובר בשיקום, אך בהחלט יש בהמלצת שירות המבחן על מנת להעיד על סיכויי שיקום לא מבוטלים, באם הנאשם ישתלב בהליך שמיעד לו שירות המבחן ויסיימו בהצלחה. כידוע, שירות המבחן הוא הגוף המקצועי האמון על שיקום נאשמים ועל הערכת הסיכויים לכך. קצין המבחן משמש כזרוע הארוכה של בית המשפט לעניין זה, ועל אף שאין הכרח לאמץ את המלצתו, ברי כי להמלצת שירות המבחן משקל ממשי בבוא בית המשפט לגזור את דינו של נאשם (ע"פ 3472/11 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.2012)).

22. ודוק: אינני מקל ראש בחומרת העבירה, לא כל שכן בשילוב עברו הפלילי של הנאשם. שילוב המעשה והעושה אמור היה להביא, ככלל, לענישה ממשית ומחמירה ולעיתים, אף בהינתן סיכויי שיקום, ראוי לבכר שיקולים שונים בענישה (ע"פ 5376/15 ביטון נ' מדינת ישראל (11.2.2016)). עם זאת במקרה זה מדובר באדם צעיר יחסית בעל נסיבות חיים קשות. נראה כי לראשונה לחייו הוא מגלה רצון אמיתי לשינוי חייו ועושה צעדים ממשיים לקראת כך. במצב דברים זה, מסקנת שירות המבחן נראית בעיני ראווה באופן עקרוני ולכן ראוי להעדיף במקרה זה את שיקולי השיקום (ע"פ 4944/15 שרעבי ואח' נ' מדינת ישראל (4.2.2016)); ע"פ 779/15 פלוני נ' מדינת ישראל (12.4.2015)). כן ראו:

"מדיניות הענישה המקובלת בדרך כלל אינה פוטרת את בית המשפט מלבחון כל מקרה לגופו ולאבחן בין המקרים ונסיבותיהם ובין הנאשמים ונסיבותיהם האישיות. כך שלצד השיקולים של גמול והרתעה, אין להתעלם משיקולי הענישה האינדיבידואליים, הקשורים באותו נאשם העומד לפני בית המשפט, ובין היתר, גם מסיכויי השיקום שלו. ואכן, סעיף 40ד(א) לחוק העונשין קובע, כי במקרים, בהם השתקם הנאשם או כאשר קיים סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם, רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם ולהעדיף במקרים המתאימים את האינטרס השיקומי על פני אינטרס הגמול והרתעה" (עפ"ג (חי) 5020-03-15 ירון וייס נ' מדינת ישראל (15.10.15)).

23. למקרים בהם הועדף הפן השיקומי, בעבירות התפרצות ובית המשפט נמנע מהטלת מאסר בפועל ממש, ראו למשל: עפ"ג 6507-08-13 וקנין נ' מדינת ישראל (13.2.2014); ע"פ 23718-12-12 איסקוב נ' מדינת ישראל (10.10.2013); ע"פ 30269-08-13 מדינת ישראל נ' סלאח (17.12.2013); ע"פ 31064-08-13 מדינת ישראל מ' שרית יחיאלוב (9.1.2014)).

24. כן אציין כי לדידי, העיקרון בדבר השוויון שיש לנהוג בענישה בין נאשמים באותו הליך, תומך אף הוא בהקלה ביחס לנאשם ובמתן הזדמנות להשתקם. כזכור, המאשימה הסכימה להפניית נאשם 3 לבית המשפט הקהילתי ובהתאם לנהוג בעניין זה התחייבה שלא לעתור לעונש מאסר בכליאה, באם יסיים את ההליך. מקובל עלי שמדובר בנאשמים בעלי נתונים שונים מבחינת העבר הפלילי וכן שההליך השיקומי בבית המשפט הקהילתי שונה מזה שעובר נאשם בהליך רגיל והתחייבות כאמור עניינה בשיקום בפועל ולא רק בסיכויים לכך. מטעמים אלו אכן מדובר בהבדל מהותי, אשר מאפשר הטלת עונשים שונים, ואולם לדעתי התחייבות המאשימה כלפי נאשם 3 משליכה על עניינו של הנאשם שבפני,



באופן שהיא מטה את הכף לעבר מתן הזדמנות לשיקום והימנעות מטלת עונש מאסר בכליאה, באם קיימים סיכויי שיקום המצדיקים זאת. אם לא ננהג כך, הפער העונשי שבין השניים יהיה גדול מעבר לראוי בשים לב לשוני ביניהם.

25. בעניין זה אציין למען הסר ספק כי מובן שאין בעונשו של הנאשם 1 להשליך על העונש שיש להטיל על הנאשם 2 באופן שהדבר יביא להחמרה עמו. **ראשית**, העונש שהוטל על הנאשם 1 היה במסגרת הסכמתו להסדר טיעון. **שנית**, אין בעובדה שהצדדים הגדירו את מעשיו של נאשם 1 כסיוע לחייב מסקנה שכזו גם בדיון בעניינו של נאשם אחר. כתב האישום בעניינו של נאשם 1 תוקן ביחסים עמו בלבד ובכתב האישום בו הודה הנאשם שבפני, צוין כי נאשם 1 הוא בגדר מבצע בצוותא ולא מסייע. **שלישית**, בעניינו של נאשם 1 לא נשקלו שיקולי שיקום. הנאשם 1 לא ביקש תסקיר והסכים כאמור לעונש מאסר. לאור כך, ניתן בהחלט לשקול שיקולים שונים בעניינו של הנאשם 2 ולהגיע לעונש שונה, אף משמעותית.

26. עם זאת, אף בהינתן סיכויי שיקום ממשיים, אינני סבור שיש מקום להרחיק לכת ולהסתפק בענישה בדמות עבודות של"צ בלבד כהמלצת שירות המבחן וכפי שעותר הסניגור. בשים לב לחומרת העבירות ולעובדה שהתהליך הטיפולי מצוי בראשיתו בלבד, סבור אני כי אין הצדקה לסטות ממתחם הענישה (בוודאי שלא באופן מהותי), אלא ראוי להימנע מהטלת עונש בכליאה ולהורות כי הנאשם יישא את עונשו בדרך של עבודות שירות. עונש מאסר ימנע לדעתי את סיכויי שיקומו של הנאשם וראוי לדעתי לאפשר לו להמשיך בהליך ולהשתקם (להשפעות השליליות שבעונש מאסר בכליאה ראו: **דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, 2015** (המכונה "דו"ח ועדת דורנר"); רע"פ 356/14 **קפרוב נ' מדינת ישראל** (3.10.2017)).

27. לטעמי, עונש מוחשי בעבודות שירות לתקופה לא קצרה, שלצדו יוטל צו מבחן, מבטא תמהיל עונשי הולם. יש בו לאפשר לנאשם לשקם את חייו, בצד ענישה מוחשית המבטאת נכונה את שיקולי ההלימה והכל בשים לב למהות המעשה והעושה. אציין עוד שהנאשם אינו מסיים את ההליך כיום, אלא יוצא לדרך ארוכה וקשה, וכי אם ימנע הוא צפוי לענישה ממשית. כן אציין שהנאשם היה נתון במעצר מעל לחודש ולאחר מכן במעצר באיזוק כחמישה חודשים ואף נתון זה יש להביא בחשבון בראייה כוללת של העונש המוטל. כן הבאתי בחשבון את גילו של הנאשם, הודאתו בהזדמנות הראשונה, הנזק שיגרם לו עונש בכליאה וכן למשפחתו.

28. **חילוט מכשיר הטלפון:** בכתב האישום לא ציינה המאשימה כי בכוונתה לבקש חילוט מכשיר הטלפון של הנאשם ואולם כאשר ביקש הנאשם את השבתו, ציינה המאשימה בתגובה כי היא מחזיקה בו לצורך חילוטו במסגרת גזר הדין ואכן עתרה לכך בטיעוניה לעונש. משכך, המאשימה הודיעה על כוונתה לעתור לחילוט והנאשם היה מודע לכוונה זו והוא אף לא טען טענה בנושא, אלא טען לגופו של עניין. עם זאת, ראוי היה לדעתי שכתב האישום יכלול בקשה מפורשת בנושא (ראו הנסיבות בע"פ 1000/15 **אבו אלחוזה נ' מדינת ישראל** (03.07.2015) ומדיניות המאשימה בנושא כאמור בסעיף 25 לפסה"ד).

29. לגופו של עניין, לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים בנושא, לא שוכנעתי כי יש להיענות לעתירת המאשימה להורות על חילוט מכשיר הטלפון. בקשה זו מתבססת על הוראת סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 לפיו מוסמך בית המשפט להורות על חילוט רכוש "אם האדם שהורשע במעשה העבירה



שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ". עיון בעובדות כתב האישום אינו מלמד כי הנאשם עשה שימוש במכשיר זה לצורך קידום העבירה בעניינו. די בכך על מנת להגיע למסקנה כי אין במקרה זה סמכות לחלט מכשיר זה. למעלה מהדרוש אציין כי אף אם השיחה שבוצעה לדירת המתלונן הייתה ממכשיר זה, לא ניתן לומר כי מדובר בכלי מהותי ששימש לביצוע העבירה באופן המצדיק את חילוטו וכידוע, נקבע כי מוצדק להורות על חילוט "רק במקרים שבהם קיימת זיקה מובהקת בין ביצוע העבירה לבין הרכוש שחילוטו מתבקש, ובשים לב למכלול הענישה בנסיבות העניין" ע"פ 2963/13 מדינת ישראל נ' פלוני (10.02.2014); וראו גם ראו ע"פ 1000/15 אבו אלחוזה נ' מדינת ישראל (03.07.2015).

לאור כך, אני דוחה את הבקשה לחילוט המכשיר.

30. סיכומי של דבר לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 8 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם יישא בעונש זה בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה ועליו להתייצב במשרדי הממונה ביום 21.9.20

מובהר לנאשם כי אם לא יקיים את הוראות הממונה ניתן יהיה להפקיע את העונש והוא יישא ביתרת התקופה בכליאה.

ב. צו מבחן לתקופה של 18 חודשים. מובהר לנאשם בלשון פשוטה שעליו למלא אחר הוראות שירות המבחן וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את הצו ולהטיל עליו ענישה נוספת.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של שישה חודשים והתנאי שהוא שהנאשם לא יעבור בתוך שנתיים כל עבירות רכוש שהיא פשע. ואולם אם יעבור עבירת רכוש שהיא עוון יישא מתוכם חודשים בלבד. העבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין אינה מנויה בגדר עבירות התנאי.

ד. אני מחייב את הנאשם לשלם למתלונן (ע"ת מס' 30) פיצוי בסך 3,000 ₪. הפיצוי ישולם בתוך 90 יום.

המאשימה תמסור למזכירות בתוך 14 יום את פרטי ההתקשרות עם המתלונן ותביא לידיעתו את תוכן גזר הדין.

ה. נוכח מצבו הכספי הקשה ושים לב להטלת פיצוי, אני נמנע מלהטיל על הנאשם קנס.

המזכירות תמציא את גזר הדין לשירות המבחן וכן לממונה על עבודות השירות.



הודעה זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ג תמוז תש"פ, 15 יולי 2020, במעמד הצדדים.